

De kluizenaar en de playboy

Attie Dotinga

Colofon

De kluizenaar en de Playboy

Copyright © 2025 Falin, rode oortjes serie

Auteur: Attie Dotinga

Druk: Bookmundo.com

Vormgeving en layout: Boekenwijs.

ISBN:

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

B_{ruis}.

‘Die Maddox is een kluizenaar. En jij hebt geen idee hoe hij eruitziet? Of wie hij is? Je komt met geen enkele informatie meer dan dat hij ergens in het Noorden woont en dat de uitgeefster angstvallig zijn adres geheimhoudt?’ Ik keek boos naar de journaliste die mij dat verhaal deed.

‘Ik heb echt alles geprobeerd Bruis, ik bedoel baas,’ stotterde ze en ze streek zenuwachtig een blonde lok haar achter haar oor. Ik stond op en kwam achter mijn bureau vandaan. Dat was dreigend en dat besepte ik heel goed.

Dus ging ik op het bureau zitten aan de andere kant.

‘Er is ook niemand in het naaste dorp die enige informatie heeft of geeft,’ zei ze en klemde de map strak tegen haar borst.

Mijn broer Kelton had me al eens gewaarschuwd dat ik te agressief overkwam in mijn hoedanigheid als baas, dus probeerde ik me in te houden.

Ik keek even naar haar angstige ogen en herinnerde me dat die ook een hele geile blik konden vertonen. En die mond die kon geweldig pijpen.

Ik stopte mijn gedachten abrupt.

‘Dus we weten alleen dat zijn erotische boeken als zoete broodjes over de toonbank gaan en dat de filmindustrie er interesse in heeft?’

Ze knikte.

Verdomme.

Normaliter had Kelly binnen no time een interview geregeld.

Daarom had ik ook haar gestuurd. Bovendien was ze een natuurlijke blondine met de juiste rondingen op de juiste plaats.

Dat had toch zeker indruk moeten maken op die kluizenaar, was mijn idee geweest.

Maar daar in het Noorden waren ze natuurlijk stug en op hun hoede voor iemand uit de grote stad.

Misschien moest ik er iemand naartoe sturen die wist hoe het werkte en die daar gemakkelijk op in kon spelen.

‘Ik ben nog langs verschillende boerderijen gereden en heb daar gevraagd naar de schrijver Maddox, maar niemand kende hem daar.’ Kelly verdedigde nog zich nog steeds: ‘Niemand had van die man gehoord, tenminste dat zeiden ze.’

Ik greep het boek dat op mijn bureau lag, met op de voorkant een stoere man met tatoeages en een jonge vrouw met mooie rondingen.

‘De Biker en de Maagd’ stond er op de titel. Met alleen in het groot de naam Maddox op de cover.

Ik bladerde er even in en stopte weer bij een van de hete scènes.

Het was echt goed geschreven, met zowel aandacht voor de mannelijke alswel de vrouwelijke gevoelens tijdens de seks.

Maar er stonden ook wijze levenslessen in die de beide karakters doormaakten, wat het boek waarschijnlijk extra populair maakte bij de vrouwen.

Het moest een man zijn die veel had meegemaakt en misschien daarom ook wel kluizenaar was geworden.

Maar eenieder was nieuwsgierig naar het ontstaan van die hete scènes. Waren dat eigen ervaringen en zo ja, met wie? En wie was in godsnaam die Maddox?

Langzaamaan werd ik ook nieuwsgierig.

Kelly was al de tweede journaliste die terugkwam zonder verhaal en we hadden toch echt weer een goed voorpagina-verhaal nodig. Nieuwe abonnees meldden zich nog maar mondjesmaat aan.

‘Schrijf je belevenissen op tijdens je zoektocht. Doe alsof je in een soort van niemandsland hebt rondgewandeld en dat je denkt dat je eerdaags de schrijver vindt,’ zei ik. ‘Maak er een avontuur van dat mensen willen volgen, gebruik de kracht van suggestie.’

Ze knikte en liep snel weg.

Meteen kwam Kelton binnengelopen, terwijl hij nog even geïnteresseerd naar de billen van Kelly keek.

‘Je was druk met Kelly?’

Ik liep achter mijn bureau en ging zitten.

‘Ja.’

‘Heb je haar onzedige voorstellen gedaan?’ grijnsde hij.

‘Nee, Kelton, niet alle besprekingen op kantoor gaan over seks.’

Hij grinnikte.

‘Zo te zien heeft ze je wel onbevredigd achtergelaten.’

Ik zuchtte diep. Ja.’

Hij schoot in de lach.

Kelton ging vaak als een geile hond achter iedere vrouw aan en volgens mij telde hij ook nog stiekem zijn veroveringen. Maar dat was niet echt mijn stijl, tenminste het tellen niet.

Het nu en dan eentje tussen de lakens uitnodigen kon wel mijn goedkeuring wegdragen en dat was eigenlijk mijn enige hobby. Ik grijnsde bij die gedachte.

‘Oké, alle hormonen weer op een stokje,’ zei Kelton en hij keek mij met een serieuzere blik aan. ‘We hebben echt een primeur nodig, broer. De Timeline en de Bronz hebben meer abonnees gekregen sinds ze hebben ontdekt wie er achter de nieuwste film zat die plotseling op het internet verscheen. En volgens mij profiteren zij daar nog van, ten koste van ons.’

‘Ik had Kelly achter die Maddox aangestuurd,’ gromde ik ontevreden.

‘Maddox? Die schrijver? Ja, dat zou ons redden; die primeur wil iedereen. Wat heeft ze ontdekt?’

‘Niets meer dan dat het een kluizenaar is en dat niemand over hem wil praten of hem niet kent in de dorpen rond die plek waar hij moet wonen. En de uitgeefster wil ook zijn adres niet vrijgeven. Waarschijnlijk heeft ze een contract met hem waar dat in staat en kost het haar veel geld als ze zijn privacy schendt.’

Kelton humde. ‘Misschien woont hij ergens in het Noorden onder een valse naam of is de naam Maddox een pseudoniem.’

‘Ja, daar heb ik ook al aan gedacht,’ gaf ik toe. ‘Maddox kan ook een alias zijn, maar dan weten we helemaal niet naar wie we moeten zoeken.’

‘Nou, stuur er dan iemand naartoe met meer ervaring. Iemand die undercover kan gaan in de buurt en iets meer kan loeren naar de waarheid. Iemand die gemakkelijk kan infiltreren.’

‘Wanneer vertrek je?’ vroeg ik Kelton.

‘Waarom ik?’

‘Omdat er nog een zaak tegen je loopt en ik je niet ergens anders het veld in kan sturen. Een beetje undercoverwerk doen is goed voor je. Een beetje hengelen naar de waarheid. Zodra je weet wie die vent is en waar hij woont, dan sturen we Kelly er nog eens op af. Wie weet hoelang die vent geen seks heeft gehad.’

‘Oké,’ Kelton grijnsde. ‘Tekst me maar het dichtstbijzijnde gehucht in de buurt van die uitgever, dan ga ik er wel heen.’ Ik keek even in de computer waar de meeste activiteit rond de boeken was en dat was zonder twijfel in de buurt van de uitgever, die voor ieder nieuw boek een presentatie gaf in de plaatselijke boekenwinkel daar.

Het eerste dorp vlak bij de stad waar de uitgeverij zat, textte ik door. Daarboven waren nog een paar opties die hij maar moest onderzoeken aan de hand van vragen. Ik zond hem ook een vacature in de plaatselijke supermarkt. Een geweldige manier om zich tussen de lokale bevolking te bewegen.’

Ik haalde opgelucht adem.

Kelton was een mensen mens, die heel gemakkelijk met iedereen in gesprek kwam en die heel gemakkelijk tussen verschillende lagen van de bevolking kon bewegen.

Ook ik had die vaardigheid wel, maar sinds ik de bedrijfsvoering van onze vader had overgenomen, zat ik toch meer op kantoor en amper nog in het veld. Hoewel ik die avonturen met het infiltreren wel miste.

Als er iets te vinden was daar in het Noorden, dan vond Kelton het wel.

Met iets meer vertrouwen ging ik aan het werk.

Ik moest nog verschillende artikelen doornemen met diverse onderwerpen.

Mijn rode strepen waren gevreesd.

Maar een beetje angst was goed voor het moraal, vond ik, en ik besepte dat ik daarmee wel precies in de voetsporen van mijn vader trad.

Hij had alles nog met een rode pen gedaan en met geschreven teksten. Terwijl ik alles digitaal deed.

Ze hadden hem streng, nors en afstandelijk gevonden.

Ik wist zeker dat ze mij met hem vergeleken.

Maar ik moest wel serieus bezig zijn en mensen corrigeren, wilden we als blad blijven bestaan.

Roddels verzinnen lag over het algemeen niet in mijn lijn en daarom hamerde ik erop dat men echte verhalen schreef.

Dat men diep groef in de zogenaamde bewijzen.

Hoewel ik moest toegeven dat er nu en dan een veronderstelling aan werd toegevoegd die niet geverifieerd was.

Zoals ik vroeger had bedacht om het bedrijf echt en eerlijk te maken, was de uitvoering een stuk moeilijker en daarom hadden we toch ook nog een roddelsectie in het blad opgenomen waar abonnees ook hun verhaal aan toe konden voegen.

Toch waren de abonnees teruggelopen en dat gaf mij een hoop stress. Vooral omdat ik mijn vader ervan wilde overtuigen dat ik mijn werk goed deed en dat een vernieuwing vooruitgang was. Kelton was veel gemakkelijker. Die zwierde door het leven met zijn journalistieke vaardigheden.

Hij verzoon er gerust de helft bij, zoals pa hem geleerd had.

En daarover lagen we wel vaker in de clinch. Het had er ook voor gezorgd dat hij voor het gerecht gedaagd werd door een zangeres over wie hij een heel artikel had geschreven.

En waar hij mee naar bed was geweest volgens haar, onder voorwendselen.

Kelton had daarover zijn schouders opgehaald en gezegd dat hij zich gewoon had aangepast aan de wereld waarin zij leefde. Zij neukte in het rond, dus hij ook. Hij was helemaal niet van plan geweest een vaste relatie met haar aan te gaan en had dat ook nooit beweerd. Maar dat mocht hij dus nog gaan vertellen aan een rechter.

‘Baas, Jenny heeft gebeld,’ Anna Martine keek om de hoek van de deur.

Ze was de secretaresse die mijn vader ook al had gehad en eigenlijk was zij wel een soort van encyclopedie als het over het bedrijf ging.

Ik knikte naar haar en zocht mijn mobiel.

Tien berichten en wel na elkaar zag ik. Ik had er een handje van om mijn privémobiel op stil te zetten als ik aan het werk was.

Tenminste, dat deed ik de laatste tijd.

Ik beseftte dat Jenny daaraan ten grondslag lag.

Ik woonde bijna een jaar met haar samen in het grote landhuis van mijn vader. Zij wilde een villa met me kopen, maar zeurde maar aan mijn kop dat ze daarvoor wilde trouwen.

En dat laatste was ik dus helemaal niet van plan. Beter gezegd: ik vroeg me af of ik nog bij haar moest blijven en eigenlijk wist ik het antwoord al.

In het begin was ik onder de indruk van haar geweest.

Ze leek de ideale vrouw voor mij. We hadden zoveel gemeen.

Alleen bleek het steeds meer maar een act te zijn.

Zij was meer geïnteresseerd in het feit dat iedereen bewondering voor haar had, omdat zij mij had weten te vangen, de vrijgezel die iedere vrouw in onze kringen wilde hebben.

Dat de vrouw die ik dacht dat zij was, bleek een heel andere te zijn dan die zich in mijn hoofd had gemanifesteerd. Bovendien had mijn vader met die van haar een pact gesloten. Ze wilden een fusie van beide bedrijven, wat zeker onze tijdschriftenuitgeverij ten goede zou komen.

Maar ik was geen opgever. Of was dat een excuus, zodat ik niet de knoop doorhakte? Een soort van luiheid? Misschien deed ik het ook wel om mijn vader te plezieren?

De flirtpartijen en nu en dan een ander lijf in mijn bed, bleven onderdeel van mijn leven, of er nu een Jenny was of niet.

Met een zucht keek ik naar de berichtjes die ze had gestuurd.

Jenny had een afspraak gemaakt met een makelaar en me gezegd om drie uur op een bepaald adres te zijn.

Ik keek op mijn horloge.

Drie uur.

Met een zucht belde ik haar op.

‘Waar blijf je?’ snauwde ze meteen.

‘Ik heb je berichtjes nu pas gezien.’

‘Ja, nadat Anna Martine je daarop attent heeft gemaakt zeker?’

‘Ja, dat klopt,’ gaf ik eerlijk toe. ‘Als ik aan het werk ben, dan heb ik geen tijd voor privé zaken.’

‘Maar wat als ik een ongeluk had gehad of in nood was? Dan had ik je gewoon niet kunnen bereiken. Ik moet op je kunnen vertrouwen, Bruis.’

‘Dat kun je ook. Als je me nodig hebt, dan ben ik er en je kunt altijd de zaak bellen, zoals je net hebt gedaan,’ zei ik met een zucht en voelde mijn tegenzin in die discussie.

Toen ze een kwade uiteenzetting begon over wat voor slechte verloofde ik was, hield ik de hoorn van mijn oor vandaan.

Er was toch geen speld tussen te krijgen.

Als ze dacht dat ze gelijk had, dan gaf ze niets toe. En zelfs als ze dat niet had, dan bleef ze doorgaan.

Inmiddels hoorde ik alweer de woorden uit de telefoon komen die aangaven hoe onbetrouwbaar ik was, dat ik niet echt van haar hield en dat zij alles voor mij deed en ik niets voor haar.

Waarschijnlijk kreeg ze steeds meer gelijk.

‘Jenny, ik spreek je straks,’ zei ik en hing op.

Ik moest iets ondernemen, zoveel was zeker. Ik had geen zin in dat soort scheldpartijen. Ik moest er een einde aan maken, ook al voelde het vertrouwd om die in mijn leven te hebben.

Nou, die psychologieopleiding die ik had gevolgd, die wierp weer even vruchten af. Ik kon duidelijk het verband zien tussen mijn jeugd en wat er in mijn leven op dat ogenblik gebeurde. Het was inderdaad vertrouwd. Het was een kopie van de relatie van mijn ouders; het was het opgroeien in agressiviteit en woede. Het was de manier waarop mijn vader altijd afkeurend sprak. En de hele manier van het ene zeggen en het andere bedoelen, die ik als gewoon beschouwde.

Toen ik me dat realiseerde, besloot ik om de relatie echt te verbreken. Ik bleef liever vrijgezel met nu en dan een mooie, hete meid in mijn bed, al moest ik toegeven dat het me daar ook tijdens deze relatie niet aan had ontbroken. Maar ook dat scheen normaal te zijn in de wereld waarin ik leefde en daar hoorde je mij niet over klagen.

Ik wist dat mijn vader woedend zou worden als ik de relatie verbrak, omdat Jenny's vader een grote krantenmagnaat was. Hij had me eigenlijk ook aan Jenny voorgesteld en al snel met me gesproken over dat ik me aan haar moest koppelen, omdat het goed was op zakelijk gebied.

Maar ik was er klaar mee. Liefde vinden was misschien onmogelijk, maar ik wilde me ook niet verbinden aan iemand met wie ik niet verbonden wilde zijn.

Opeens lonkte de vrijgezellenstatus weer. Gewoon zelf bepalen wie en wanneer iemand mijn bed deelde, zonder dat dubbelzinnige gedoe, terwijl iedereen in mijn omgeving eigenlijk wel wist waar ik mee bezig was.

Even dacht ik aan Kelly, met wie ik een korte relatie was aangegaan, net voordat ik in de netten van Jenny verstrikt was geraakt.

Dat van Kelly en mij was oppervlakkig geweest en eigenlijk alleen voor de seks.

Ik zuchtte diep; ik had gewoon eens een relatie willen proberen. Maar het was niets voor mij. En toen werd Jenny naar voren geduwd.

Ik snapte Kelton wel; hij was gewoon doorgegaan met de levensstijl die ik ook had gehad.

Uitgaan, feesten, drinken en vrouwen. We werden ook niet voor niets de playboys van de jetset genoemd.

Misschien was ik ook wel jaloers op Keltons vrijheid. Dat ik daarom zo heftig reageerde als ik het over zijn escapades had. Het vertegenwoordigde de vrijheid die ik altijd zo geambieerd had.

Ik moest mezelf maar niet te veel analyseren, dan was er nog veel te veel werk te doen.

Ik stond op, want er was een redactievergadering en als hoofdredacteur moest ik natuurlijk present zijn.

Ik knoopte het jasje van mijn pak dicht, nam mijn aktetas mee en liep het kantoor uit naar de vergaderkamer.

Er waren een aantal redacteuren in dienst met wie ik de onderwerpen bedacht. Zij schreven, redigeerden en beoordeelden de kopij, als het klaar was

Het was voor mij zaak die onderwerpen aan te nemen waarvan ik wist dat het interessant was voor publiek.

We hadden ook nog sectieredacteuren in dienst die voor de diverse onderwerpen verantwoordelijk waren.

Maar die bespreking was bedoeld voor de algemene inhoud van de volgende maand.

Toen ik anderhalf uur later weer uit de vergaderzaal kwam, was er veel besproken en waren er knopen doorgehakt. Vele nieuwe ideeën waren aan me voorgelegd. Over sommige moest ik gaan nadenken. De koers die het tijdschrift volgde was oubollig en ik had al hier en daar wat nieuws ingevoerd.

Maar de redacteuren hadden gelijk. We waren aan vernieuwing toe.

Ik zou het moeten bespreken met die ouwe; hij had nog steeds de meeste aandelen en het leek alsof hij niet van plan was om daar afstand van te doen. Directeur prijkte dan ook nog steeds op het kantoor dat hij amper nog bezocht.

Maar het zorgde er wel voor dat we nu en dan vastliepen in de vooruitgang. Ik liep terug naar mijn kantoor en ruimde mijn spullen op.

Ik ging naar huis.

Ik moest het met Jenny over de toekomst hebben; het ging al veel te lang door en ik was klaar met die gevangenis met gouden tralies.

Ik meldde me af bij Anna Martine en verliet het gebouw.

Even keek ik om

Het was een oud monumentaal pand. Het had karakter en nog een elitaire uitstraling. Oude panden waren wel mijn ding. Een bezoekje van mij aan een oude kerk was voor mij niet om het geloof, want daar had ik niets mee, maar wel voor de sfeer.

Het voelde dan net alsof je in contact stond met verloren tijden. Daarentegen was de moderne sportwagen waarin ik stapte alleen maar een uiting van de rijkdom van mijn tijd en had deze niets met bezieling te maken.

Nu was ik niet onbemiddeld, maar de sportwagen had ik gekocht, omdat het van me verlangd werd. Omdat eigenlijk die ouwe dat als status van ons familiefortuin zag.

Het reed inderdaad als een zonnetje en ik was de koning van de snelweg als ik daar zin in had, maar het had niet zoveel ziel als ik zou willen.

Wat dat betreft had ik een oude inborst en trokken oude wagens me meer aan, of een motor als in een Harley Davidson.

Ik startte de wagen en reed weg. Op de snelweg drukte ik het gaspedaal ver in. Boetes betaalde ik wel als ik gesnapt werd, dat was geen probleem.

Heerlijk dat tempo en het voorbijrazen van de wereld.

Het herinnerde mij er wel aan dat ik eigenlijk een fervent motorrijder was geweest. Totale ontspanning als het grijze asfalt onder me doorgleed. De koning van de snelweg.

Alweer iets waarmee ik een aanpassing in mijn leven had moeten maken. Een aanpassing die me was opgelegd als oudste zoon van de rijke tijdschriftenmagnaat.

Ik had de opleiding psycholoog geweldig gevonden, maar mijn vader had het altijd over 'die gekken' gehad, terwijl het daar natuurlijk niet over ging. Er had meer ziel van me in dat beroep gelegen dan wat ik later deed als journalist.

Ik zuchtte diep.

De reden waarom ik psychologie was gaan bestuderen, was dat ik wilde begrijpen waarom ik me soms zo'n buitenbeentje voelde. Wat er precies met me was gebeurd naar aanleiding van het geweld en de liefdeloosheid die ik had ondervonden in mijn jeugd.

Het als kind zoveel minder belangrijk zijn dan geld en goederen dat had een diep litteken veroorzaakt op het geloof in echte

liefde. En misschien ook wel de overtuiging dat ik het ook niet waard was.

De ergste variant op dat uiterlijke schijn het hoogste goed was, bleek toen mijn moeder overleed. Ze had borstkanker gekregen en het was al uitgezaaid, omdat ze geen smet kon hebben op haar uiterlijk.

Ze was daarom te laat begonnen met de chemo. Wat had ze gedacht? Dat als ze het negeerde, het verdween?

‘Gelukkig ga ik niet zonder haar sterven,’ had ze op haar sterfbed gezegd.

Mijn vader had over haar hoofd gestreken en gezegd dat hij daar ook blij om was.

Hoe verknipt was die houding? Diep in mijn hart begreep ik daar niets van. De studie psychologie was ook een poging geweest om te ontsnappen aan dat alles en een andere wereld te vinden. In ieder geval een wereld van begrip en misschien ook wel inzicht in liefde. Toen ik terugkwam in de wereld die ik kende, verdween die ambitie al snel. Mijn vader vroeg mij om in de zaak te gaan werken. Al snel leefde ik weer zoals ik altijd had gedaan en leken de lessen naar de achtergrond te verdwijnen.

Ik nam gas terug toen ik de snelweg verliet.

Het oude huis doemde al snel op.

Ik reed door de toegangspoort de oprijlaan op, waar ik voor het oude landhuis parkeerde.

Het bordes en de oude stenen hadden de uitstraling waar ik van hield, de warmte, de geschiedenis.

Maar aan de binnenkant heerste een hele andere sfeer.

Met een diepe zucht ging ik naar binnen.

Eerst liep ik nog even door naar de vertrekken van mijn vader en zijn dertig jaar jongere vriendin, om verslag te doen van de vergadering zoals de regels waren.

Hij schonk me een whisky in en stak een sigaar op zonder zich af te vragen wat ik daarvan vond.

Zijn vader was bijna honderd geworden en die rookte ze iedere dag, dus vond hij alles wat er gepropageerd werd over het ongezonde aspect, maar onzin was.

Gelukkig stond er een raam open dat de rook meevoerde.

Hij zat achter zijn statige, antieke bureau in een zwart pak, zoals ik hem mijn hele leven al kende. Zijn grijze haren achterovergekamd en een grijze, strak getrimde baard.

Oud en conservatief.

'Ik weet niet of ik het eens ben met die onzin over die nieuwste muziek in mijn blad. Dat mag toch geen muziek meer heten tegenwoordig? 'Herrie is het.'

Zijn normale commentaar op een van de aangenomen artikelen voor de volgende maand.

'Pa, als we nu nog tijdschriften willen verkopen, dan moeten we muziek gaan promoten die men nu mooi vindt,' was mijn steevast antwoord.

Merel kwam binnen, zijn dertig jaar jongere vriendin. Ze had een vriendin van mij of Kelton kunnen zijn die een aantal jaren ouder was.

Haar geblondeerde haren waren perfect gestyled, haar gebloemde jurkje, net iets te kort en met een diep décolleté waar

mijn vader verlekkerd naar gluurde toen ze vooroverboog terwijl ze hem zijn koffie gaf.

Ze keek glimlachend naar mij over haar schouder, omdat ik zo bijna haar slipje kon zien, en stak haar billen nog even extra omhoog.

Natuurlijk keek ik.

Kelton had al eens gezegd dat ze zogenaamd per ongeluk in zijn kamer was beland.

Het was dat mijn vader haar had geroepen, anders was hij er niet zeker van geweest wat er gebeurd zou zijn.

Om problemen te voorkomen, deed Kelton voortaan zijn kamerdeur maar op slot. Niet dat hij haar niet wilde neuken, maar hij wilde problemen met die ouwe voorkomen, ook al ging hij ervan uit dat onze vader wel wist dat Merel haar heil ergens anders zocht.

‘Heeft Jenny al het perfecte huis voor na jullie trouwen gevonden?’ vroeg hij en hij trok nog eens heftig aan zijn sigaar.

‘Nee,’ zei ik, hoewel ik zeker wist dat het er ook nooit zou komen.

‘Nou laat het me zo snel mogelijk weten wanneer dat trouwen zal zijn, dan kan ik het gaan regelen met Jurgen.’

Ik stond op en knikte als groet.

Ik was net de kamer uit toen Merel achter me aankwam rennen.

‘Bruis.’

‘Ja?’

Ik keek op haar neer, want met mijn twee meter aan lengte hoefde ik nooit bij iemand op te kijken.

‘Je weet toch wat ik wil?’ zei ze en keek verlangend bij me omhoog.

Haar hand streelde mijn arm, haar blik gleed af naar mijn gulp.

‘Ja, dat is duidelijk Merel, maar ik ga het je niet geven. Probeer maar of die ouwe hem nog omhoog krijgt,’ zei ik onomwonden.

‘Bruis, Jenny kan jou toch niet echt bevredigen? Laat mij het dan eens doen.’ Ze fluisterde en legde haar hand op mijn gulp.

Het was al een tijdje duidelijk wat ze van me wilde.

Een stand-in zijn voor mijn vader.

Maar dat ging ik niet doen, dat was ik al op de zaak.

‘Sorry, stiefmoeder,’ zei ik glimlachend en liet haar staan

Ik neukte graag en veel, maar daar lag mijn grens.

Ik liep door naar de rechtervleugel van het huis.

Daar liep ik door een lange gang.

Ik had daar een woonkamer, een werkkamer en een grote slaapkamer.

Nou ja, Jenny en ik.

Ze was er gelukkig niet, dan kreeg ik nog even uitstel van de stroom modder die ongetwijfeld over mij uitgestort ging worden.

Ik liep naar de slaapkamer en trok mijn kleding uit.

Het pak netjes ophangen en het overhemd in de was.

Een hete douche deed me goed. Lang en uitgebreid, alsof ik zo alle nare gevoelens van me af kon spoelen. Alsof het onbestendige gevoel dat me nu en dan be kroop, dan verdween.

Ik leunde met mijn handen tegen de muur en sloot even mijn ogen, toen het water mijn oren afsloot en ik zo even in een eigen wereld verdween.

Ik moest toch echt eens gaan uitzoeken wat mij echt gelukkig maakte.

Van de wereld verdwijnen zoals die kluizenaar die erotische boeken schreef, dat leek me heerlijk. Maar het vloekte met de wereld waarin ik leefde, waar zien en gezien worden de hoogste prioriteit had. En dan het liefst met het bewijs van je rijkdom. Rijk en dom? Ik grinnikte om het woordspelletje in mijn hoofd. De badkamerdeur ging open en via het glazen douchescherm zag ik de slanke contouren van Jenny.

Zo door het matglas heen te zien, had ze haar armen over elkaar en wist ik dat er een preek aankwam.

‘Je hebt me voor gek laten staan, Bruis,’ hoorde ik haar zeggen; haar stem kwam schel boven het geklater van het water uit.

Er volgde nog een hele uiteenzetting die ik niet verstond, omdat ik mijn hoofd onder de straal stak, maar ik begreep de strekking. Ik draaide de kraan dicht. Het was afgelopen met de ontspanning.

‘Ik versta je niet met het water in mijn oren,’ zei ik en stapte onder de douche vandaan.

Haar ogen gleden even over mijn lichaam en bleven rusten bij mijn pik.

‘Waarom kun je niet gewoon met me mee om huizen te gaan kijken? We willen toch trouwen? Nou, dan hebben we een huis nodig.’

Ik sloeg een handdoek om mijn heupen om van het gestaar af te zijn.

‘We wonen al ergens en ik heb geen haast,’ bromde ik.

‘Je moet je baard laten trimmen en je haren laten knippen, die worden te lang, je gaat op een zwerver lijken,’ zei ze afkeurend. Ik keek in de spiegel, ze had gelijk, maar ik had er geen zin in. ‘Jenny ik moet met je praten,’ zei ik en liep achter haar aan naar de slaapkamer.

‘Waarover? We moeten straks ook nog naar het feestje van Antoine, Bruis.’

‘Nee, dat hoeven we niet. En ik ga zeker niet,’ zei ik opeens fel. Te fel misschien, want ze keek me met een ruk aan.

‘Jenny, het werkt niet tussen ons. Jij wilt heel andere dingen van het leven dan ik. Ik heb niet de intentie te trouwen en een huis te kopen met jou.’

Ze keek me boos aan.

‘Wat een onzin, Bruis. Jouw vader en de mijne hebben alles al geregeld. We kunnen trouwen wanneer we willen, we kunnen kopen wat we willen. Mijn vader zal ons steunen en jouw vader heeft me dat ook beloofd.’

‘Jenny.’ Ik ging op het bed zitten. ‘Je hebt het steeds over geldzaken die geregeld zijn, maar waar is de liefde die toch echt nodig is als ik ga trouwen?’

‘Liefde?’ Ze kwam naast me zitten. ‘Maar Bruis, die is er toch genoeg?’

Ze liet haar hand onder de handdoek glijden en de verrader steeg meteen.

‘Jenny,’ protesteerde ik, maar ze duwde haar lippen op die van mij, beklom me, terwijl ze me achteroverduwde en trok haar jurkje uit.

‘Ik weet toch hoe ik je liefdevol tevreden moet houden, Bruis.’

Ze deed haar beha uit en boog voorover.

De grote borsten die een handje geholpen waren door de familiearts, getuigden de kleine littekens onder haar borsten, hield ze voor mijn ogen.

Ik wilde protesteren, maar moest ik afwijzen wat me werd aangeboden?

Ik zette mijn mond op haar tepel en beet er zachtjes in.

Ik voelde hoe ze een reikte naar een condoom dat in het laatje lag. Ze voorzag mijn pik van een hoesje, schoof haar slipje opzij en parkeerde zich pardoos op mijn pik.

De schok was enorm.

Ze was echter niet zo nat en dat schuurde pijnlijk.

Ik bewoog even met haar mee, maar het deed te veel pijn.

De verrader trok zich met recht terug

‘Jammer dat je weer niets kan, Bruis,’ zei ze met een zucht, klom van me af en greep haar beha.

Ze stond op en kleepte zich weer aan.

En weer was er die afkeurende blik in haar ogen.

Het was mijn eer te na om uit te leggen dat haar droogheid er iets mee te maken had.

‘Ik stond op en deed de handdoek weer om me heen.

‘Jenny, ik wil met onze relatie stoppen.’

‘Waarom? Omdat je hem niet meer omhoog krijgt? Dat ligt echt niet aan mij, Bruis.’

Haar stem was messcherp.

‘Wat zullen mijn vriendinnen zeggen als ze erachter komen dat het de reden is van ons uiteengaan?’

‘Wat?’

‘Ja, en dat wil je natuurlijk niet. Dan is je reputatie naar de maan. Nou, jammer dan, Bruis, want als jij me verlaat, dan moet ik mezelf verdedigen tegen roddel.’

Ze had haar handen in haar zij.

‘Hij blijft niet rechtop, omdat jouw droogheid me pijn doet, Jenny. Jij denkt dat seks gewoon een kunstje is dat je kunt doen wanneer het jou uitkomt? Wat dacht je van een opwarmronde? Wat geilheid?’

‘Schei toch uit, Bruis, je weet dat ik het niet over vrijen wil hebben.’ Ze keek me aan alsof ik haar iets smerigs had voorgesteld. ‘Jouw vader en de mijne hebben een deal gemaakt, Bruis, en als ik bij je vandaan ga, dan is die deal ook van de baan.’

‘Ik blijf niet bij iemand die onderdeel van een deal is. Ik ga voor de liefde, Jenny, en die voel ik niet.’

‘Ik heb nooit liefde voor jou gevoeld, maar dat wrijf ik toch ook niet onder je neus!’ snauwde ze. ‘Het is een deal, Bruis, waar jij je aan te houden hebt.’

Opeens haalde ze naar me uit in woede, maar ik was erop bedacht die keer en hield haar hand tegen.

‘Laat dat. Ik laat me ook niet meer door je slaan, Jenny.’

Ze keek me met fonkelende ogen aan en haar blik gleed naar haar pols.

‘Ik kan nu wel eerlijk zeggen dat jij dat gedaan hebt, Bruis!’ Ik liet haar pols los en zag de rode plek die achterbleef.

‘Je laat me niet in de steek, Bruis, nu we verloofd zijn!’ Haar stem klonk hard en haar blik was kil. ‘Dat zul je mij niet aandoen!’

Ik wist wat er ging komen. We waren al eens eerder op dat punt aanbeland.

‘Jenny, ik laat me niet chanteren. Ik hou niet van je. Als ik ooit trouw, dan is het uit liefde.’

‘Liefde? Laat me niet lachen, Bruis. Jij stelt toch niets voor? Je hebt pappies zaak om te runnen, je woont in pappies huis, je rijdt in een auto die door pappie is goedgekeurd. Iemand kan jou alleen nog maar willen als er veel geld mee gemoeid is,’ brieste ze. ‘Je mag er dan goed uitzien, maar looks zijn ook niet alles en brengen geen brood op de plank.’

Ze wilde me nog een keer te lijf gaan.

‘Het is over, Jenny,’ zei ik kalm en greep haar beide polsen.

‘Ik blijf hier. Dit is mijn woonplek. Als ik het tegen je vader zeg, dan is hij het met me eens. Je woont met me samen, of je het wilt of niet.’

Ik vreesde dat ze gelijk had.

‘Ik wacht wel weer tot je normaal kan doen,’ snauwde ze. ‘Ik ga naar het feest en zeg daar wel dat je voor zaken weg moest.’

Ze trok zich los uit mijn greep en wandelde weg alsof er niets gebeurd was.

Met een diepe zucht keek ik haar na. Jezus, ik moest wel erg blind zijn geweest om haar verzoek tot samenwonen te hebben ingewilligd.

Ik kleepte me aan.

Nee, ik had eigenlijk gewoon gedaan wat normaal was in onze kringen. Geld ging voor liefde, zaken gingen voor liefde, alles voor de schone schijn.

Ik pakte een koffer; ik moest daar weg. Ik moest nadenken.

Ik nam drie pakken mee en de nodige overhemden en vertrok.
In de auto appte ik Kelton. Ik ben weg bij Jenny en ga naar een hotel'

Toen gooide ik mijn koffer op de achterbank en scheurde weg.

Ik nam een hotelkamer aan de andere kant van de stad. Het penthouse was nog vrij.

Deze was gemeubileerd, dus dat kwam goed uit.

Er was een schoonmaakster bij de prijs inbegrepen en eten kon ik laten bezorgen door de keuken daar.

Met een diepe zucht stond ik op het terras.

Ik keek uit over een bosschage dat net buiten de stad lag.

Het kalmeerde me iets.

Kelton appte me terug met een geschrokken poppetje.

Heeft Jenny je eruit gegooit? Stond er. Of ben je betrapt met stiefmoederlief? Met een hoop lachpoppetjes.

Stuur mij het adres.

Maar dat liet ik even achterwege.

Ik had even geen zin om ook maar iemand te zien.

Ik liet me op het bed vallen en deed de tv aan.

De moeheid overspoelde me. Ik wist hoe het kwam.

Te lang meelopen in een ratrace die niet de mijne was.

Werken, feesten, zuipen, neuken en nu en dan Jenny tevreden houden.

Verdomme, hoe had ik me zo kunnen laten manipuleren?

Ik besepte opeens dat het kwam omdat ik samen met Kelton zo was opgevoed.

We scheelden een jaar en we leken uiterlijk totaal niet op elkaar. Maar we hadden een hechte band en steunden elkaar al vanaf dat we klein waren en onze ouders weer eens vergaten dat we bestonden.

Verdomme, ik wilde niet naar het verleden afdwalen.

Als extra hulp om die gedachtestroom te vergeten, verscheen opeens het laatste boek van Maddox levensgroot in beeld.

‘De hele wereld vraagt zich af hoe deze auteur eruitziet,’ zei de dame in beeld. ‘Het boek is al vertaald in twaalf talen en producers van de bekende streamingsdiensten vechten al om de filmrechten ervan.’

Dat ondersteunde mijn plan.

Wij moesten die auteur vinden. Dat zou een boost geven aan het aantal abonnementen dat we hadden en ons weer eens op de kaart zetten. Opeens had ik de drang om dat voor elkaar te krijgen.

Ik deed de tv uit, trok mijn kleren uit en kroop onder het dekbed. Misschien moest ik ook eens echt naar de koers van mijn leven kijken.

Hoofdstuk 2

M

arley

De zon kwam op en langzaam kwamen de stralen tevoorschijn vanachter de horizon en rolden over de weilanden.

Er lag nog een wolkendeken op het felle groen en ik zag de paarden in de verte samenklitten om elkaar de warmte te geven die de zon nog niet gaf.

Ik staarde ernaar met het dikke, gebreide vest stevig om me heengeslagen. Lady rende door het weiland en haar hoofd kwam nog net boven het wolkendek uit.

Ik lachte om het tafelreel.

Op dat ogenblik was ik de gelukkigste vrouw ter wereld; ik genoot intens van mijn leven.

Langzaam liep ik door het metershoge gras weer in de richting van de tuin van de boerderij die daaraan grensde.

De geur van de zomer, een beetje al vermengd met de geur van herfst, was zo rustgevend. Het kwam bij me binnen als een omhelzing.

Ik trok het bloedrode vest dicht om me heen; de ochtendwind was fris, voordat de zon er een warme omhelzing van maakte.

Oma, mijn allerliefste oma.

Zij had het vest voor me gebreid en doordat ik het zo vaak had gedragen en gewassen, zag het er gehavend uit.

Alleen was de rode kleur bijzonder mooi gebleven en dat was vreemd.

De kleur van liefde, had oma eens gezegd. Misschien was dat het.

Lady haalde me opeens in, schoot onder het hek door en trok een spurt naar de ingang van het erf.

Ron wist ik.

Ron was een autistische jongen die een liefdesband met Lady had sinds de dag dat ze elkaar per toeval hadden ontmoet.

Als pup schoot ze nog weleens het erf af en dat was precies een keer in de handen van Ron geweest, die weer op een van zijn wandelingen was gegaan om zichzelf te kalmeren.

Sinds die keer had ik contact met hem en liet hij twee of drie keer per dag Lady uit.

Dan floot hij bij het roestige hek van de ingang en reageerde Lady meteen.

Soms nog voordat ik het in de gaten had.

Ik klom over het hek en kwam zo in mijn eigen tuin terecht.

Ik liep naar het verbouwde boerderijtje. Van binnen was het opgeknapt naar de wensen van deze tijd, maar van buiten was de geschiedenis bewaard gebleven.

Binnen had ik de vloer, de plafonds, de bedrading en de leidingen als eerste laten vervangen.

Toen had ik het eerst zelf geschilderd en er daarna een nieuwe keuken in laten plaatsen.

Ondertussen was het mijn thuis, mijn toevluchtsoord en mijn veilige haven geworden.

Ik had het met veel riet en planten ingericht en men noemde het de bohemienstijl. Maar ik vond het gewoon mijn stijl.

Ik schopte mijn regenlaarzen bij de deur uit en liep op blote voeten naar binnen.

Ik had in de woonkamer een muur blauw geschilderd en daartegenaan een grote bank geplaatst die dezelfde kleur blauw had.

Zo viel de bank een beetje weg en leek de smalle kamer groter. In mijn achterkamer, waar de openslaande deuren waren naar het terras, stond een grote houten tafel die mijn opa ooit eens had gemaakt en waaraan zoveel verhalen waren verteld.

Als ik aan de tafel zat, was de keuken achter mij en voor mij het uitzicht op de tuin en in de verte de weilanden.

Als ik druk op mijn laptop werkte, dan vond ik rust als ik nu en dan opkeek naar die prachtige natuur.

Elk seizoen was me lief.

Mijn telefoon ging en ik moest even zoeken waar deze lag. Onder een kussentje van de bank.

Ik zag dat er al een paar keer was gebeld door Jilka.

Snel nam ik op.

‘Hè gelukkig,’ hoorde ik haar verzuchten. ‘Was je weer de natuur in?’

Ik kon amper antwoorden. Ze was zo enthousiast over het nieuws dat ze had. Ik liet haar daarom maar even uitpraten, hoewel er zich in mijn hoofd alweer de nodige bezwaren vormden.

‘Wat denk je ervan?’ zei ze,

Dat was mijn teken om aan te geven wat voor eisen ik had en ik wist dat ze het moeilijk vond, omdat zij altijd het geld zag voor de zaak in iedere onderhandeling als de zakenvrouw die zij was. Maar mij ging het om de authenticiteit. Om dat wat slim was om te doen en wat het beste voor mij was.

Ze probeerde mij over te halen, omdat het voor haar gemakkelijker was om haar idee uit te voeren, maar ik ging echt niet overstag. Zij zou de onderhandelingen moeten uitvoeren zoals ik ze wilde. Zij was tenslotte mijn uitgever.

Dat ik zo afgelegen woonde en niet zoveel mensen zag, wilde niet zeggen dat ik niet wist hoe het in de wereld werkte.

Eigenlijk wist ik dat maar al te goed.

Jilka zuchtte diep, maar gaf toen toe.

‘Ik had zoiets al verwacht,’ zei ze, ‘want ik ken je maar al te goed.’

‘Maar je kon het proberen,’ zei ik begripvol.

‘Je hoort de uitslag van mij, ik ga de onderhandelingen in.’

‘Is goed.’ Ik hing glimlachend op. We hielden elkaar in evenwicht. Zij met haar zakelijke instinct en ik met de gevoelsmatige kant.

Eerst koffie.

Ik liep naar het vernuftige apparaat dat ik had gekocht. Ik was een echte koffiedrinker en dat ding zette alles wat ik lekker vond.

Dus vond ik dat ik zo’n apparaat verdiende.

Die keer werd het een Wiener melange, heerlijk om de thuiswerkdag mee op te starten.

Ik was al uren wakker en had al heel lang door de weilanden gezworven met mijn regenlaarzen aan en mijn dikke rode vest om mij te beschermen tegen de kilte en het vocht.

Zowel om Lady uit te laten, maar zeker ook voor mijzelf. Om te genieten van de natuur en genoeg beweging te krijgen. Om de wereld om me heen tot me te nemen en gewoon te genieten.

Het werd al warmer, voelde ik. Daarom ging ik op blote voeten naar het terras om daar mijn koffie te gaan drinken.

Ondertussen keek ik even het nieuws op mijn mobiel.

Niet omdat ik zo gecharmeerd was van alle negativiteit die maar mijn wereld werd ingesmeten, maar omdat ik dan toch op de hoogte was.

Soms triggerde het ideeën in mij, die pas later weer naar boven kwamen en die ik dan kon gebruiken in mijn werk.

Opeens zag ik iemand het erf opkomen.

Het was een lange, gespierde man, gekleed in een lichte spijkerbroek met rafels en een legergroene polo die om zijn borst spande. Hij droeg een leren jas.

Ik kende hem niet en werd alert.

Hij liep onderzoekend rond te kijken en ontdekte mij, waardoor hij zijn koers wijzigde.

‘Hoi,’ riep hij al van een afstand, ‘sorry dat ik je lastigval en op je privéterrein rondbanjer, maar ik ben verdwaald.’

‘Waar moet je dan zijn?’ vroeg ik, terwijl ik opstond en het vest dichters om me heensloeg.

Hij torende hoog boven mij uit toen hij naast me stond.

‘Ik moet naar een supermarkt in een dorp hier in de buurt, maar mijn mobiel is niet opgeladen in de auto en nu dus uitgevallen, waardoor ik geen idee heb waar ik ben,’ legde hij uit en hij keek me aan met zijn heldere blauwe ogen.

‘Ga je daar boodschappen doen?’ vroeg ik nieuwsgierig, omdat ik zeker wist dat hij uit de buurt van de grote stad moest komen.

‘Nee, ik ga daar werken in een supermarkt.’

‘Jij gaat daar werken?’ riep ik verrast uit. Dat intrigeerde mij.